

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 pkt 14 oraz art. 9-14 dyrektywy 2004/39/WE⁽¹⁾ można dokonywać w ten sposób, iż przepisy te mają zastosowanie zarówno do głównego rynku obrotu objętego zezwoleniem Comisia Națională a Valorilor Mobiliare [krajowej komisji papierów wartościowych] jak też do drugorzędnej rynku obrotu, który został wcielony od 2005 r. do głównego rynku [...], lecz który w dalszym ciągu był uważany za rynek odrębny w stosunku do rynku regulowanego, przy czym jego charakter prawny nie został wyjaśniony w przepisach?
- 2) Czy wykładni art. 4 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE należy dokonywać w ten sposób, iż w zakresie pojęcia rynku regulowanego nie wchodzi systemy obrotu, które nie są zgodne z przepisami tytułu III dyrektywy 2004/39/WE?
- 3) Czy wykładni art. 47 dyrektywy 2004/39/WE należy dokonywać w ten sposób, że rynek, który nie został zgłoszony przez odpowiedzialny organ krajowy i który nie jest objęty wykazem rynków regulowanych nie podlega reżimowi prawnemu stosowanemu do rynków regulowanych w szczególności jeżeli chodzi o przepisy dotyczące nadużyć na rynku w ramach dyrektywy 2003/6/WE?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), w dniu 26 maja 2011 r. — DTZ Zadelhoff V.O.F. przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-259/11)

(2011/C 252/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DTZ Zadelhoff V.O.F.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jego zakres zastosowania obejmuje również transakcje, takie jak transakcje dokonane przez płatnika, które w istocie dotyczą nieruchomości będą-

cych w posiadaniu spółek i (pośredniego) przeniesienia ich własności, z tego tylko powodu, że transakcje te zmierzały do przeniesienia własności udziałów w tych spółkach i skutek ten osiągnęły?

- 2) Czy przewidziany w art. 13 część B lit. d) pkt 5 tiret drugie szóstej dyrektywy wyjątek od zwolnienia obowiązuje także wtedy, gdy państwo członkowskie nie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 5 ust. 3 lit. c) tej dyrektywy, aby za rzeczy uznać akcje i udziały odpowiadające akcjom dające ich posiadaczowi prawne lub faktyczne prawo własności lub posiadanie nieruchomości lub jej części?
- 3) Jeżeli na poprzednie pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy za wyżej wymienione akcje lub udziały należy uznać również udziały w spółkach będących bezpośrednio bądź pośrednio (za pośrednictwem spółek-córek lub innych spółek zależnych) samoistnymi posiadaczami nieruchomości, niezależnie od tego, czy spółki te eksploatują te nieruchomości jako takie, czy też wykorzystują je w ramach innego przedsiębiorstwa?

(¹) Szósta dyrektywa 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-149/09 Densmore Ronald Dover przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Densmore'a Ronalda Dovera

(Sprawa C-278/11 P)

(2011/C 252/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Densmore Ronald Dover (przedstawiciele: D. Vaughan QC, M. Lester, barrister, R. Collard, solicitor)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— nakazanie uchylenia zaskarżonych części wyroku Sądu w sprawie T-149/09;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;

— obciążenie Parlamentu kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd błędnie uznał, że Parlament spełnił swój obowiązek przedstawienia właściwego uzasadnienia w zakresie żądania zwrotu kwoty 345 289,00 GBP w ust. 24 i 25 zaskarżonej decyzji. Wnoszący odwołanie nie dowiedział się ani na postawie ust. 24 i 25 zaskarżonej decyzji, ani z innego źródła o powodach, dla których nakazano mu zwrot tych kwot, co pozwoliłoby mu na zakwestionowanie ważności tego uzasadnienia przed Sądem i Trybunałem lub umożliwiłoby Sądowi i Trybunałowi zbadanie tych powodów we właściwy sposób.

Po drugie, Sąd błędnie uznał, że Parlament w sposób uzasadniony domagał się zwrotu kwoty 345 289,00 GBP na tej podstawie, iż została ona wypłacona „nienależnie” według art. 14 przepisów KDP, gdyż:

- a) Parlament Europejski nie wyjaśnił w żadnym miejscu zaskarżonej decyzji powodów, dla których uznał, że liczne dokumenty przedstawione przez wnoszącego odwołanie nie dowiodły, iż pozycje wyszczególnione w ust. 25 zostały użyte zgodnie z przepisami dotyczącymi zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego („przepisami KDP”), ani względów, dla których Parlament uznał, że zażądano ich niesłusznie według art. 14 przepisów KDP lub że zostały one nieprawidłowo użyte lub użyte do niewłaściwego celu.
- b) W rzeczywistości wnoszący odwołanie wyjaśnił każdą pozycję wyszczególnioną w ust. 25 zaskarżonej decyzji i wyjaśnił także, że każda pozycja została wydatkowana w całości i dokładnie w tym celu, by pokryć tylko wydatki wynikające z zatrudnienia i zaangażowania MP Holdings jako usługodawcy. Wnoszący odwołanie przedstawił dokumenty o znacznej objętości w celu wykazania, że świadczenia wypłacone MP Holdings zostały rzeczywiście użyte na cele określone w art. 14. Przystawiony przez niego materiał w znacznym stopniu wykraczał poza dokumenty, które miał obowiązek przechowywać i przedstawić w odnośnym czasie, co w szczególności dotyczy dokumentów odnoszących się do sprawowania przez wnoszącego odwołanie jego pierwszego mandatu. Ten materiał dowodowy wykazał, że wszystkie wydatki poniesione zostały w całości i wyłącznie na zapewnienie wnoszącemu odwołanie parlamentarnych usług asystenckich. Parlament dążył do narzucenia na wnoszącego odwołanie bardzo uciążliwych wymagań związanych z przedstawieniem dokumentacji służącej uzasadnieniu wszystkich poszczególnych kosztów sięgających aż 1999 r. Nie były to wymagania istniejące w czasie, gdy wydatki te były ponoszone, i nigdy faktycznie nie były one w ogóle warunkami wstępnymi zwrotu na podstawie art. 14 przepisów KDP.

Po trzecie, Sąd błędnie ustalił, że niedopuszczalne powoływanie się na rzekomy „konflikt interesów” nie powinno być skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji w całości. Sąd prawidłowo uznał, że Parlament nie mógł powołać się na rzekomy konflikt interesów w celu uzasadnienia żądania zwrotu parlamentarnej diety asystenckiej. Ponieważ Parlament wyraźnie

i zasadniczo powołał się na ten powód w celu uzasadnienia całej zaskarżonej decyzji, ustalenie to powinno było skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-281/11)

(2011/C 252/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że w związku z brakiem lub nieprawidłową transpozycją przepisów art. 2 lit. a), b), d), e) oraz f), art. 3, ust. 3, art. 4 ust. 3, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9 ust. 1 i ust. 2 lit. a), art. 10 ust. 3 — 4, art. 18 ust. 1 akapit drugi, ust. 3 — 4 jak też Załącznika V, część A, tiret czwarte, część B tiret pierwsze oraz część C tiret pierwsze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że ta nieprawidłowo transponowała do polskiego ustawodawstwa definicje „mikroorganizmu”, „mikroorganizmu zmodyfikowanego genetycznie”, „awarii” i „użytkownika” zawarte odpowiednio w art. 2 lit. a), art. 2 lit. b), art. 2 lit. d), oraz w art. 2 lit. e) dyrektywy 2009/41/WE. Zdaniem Komisji, naruszenie stanowi również fakt, że polskie ustawodawstwo nie zawiera definicji „powiadomienia”, która to definicja figuruje w art. 2 lit. f) tej samej dyrektywy.

Komisja utrzymuje ponadto, że art. 3 ust. 3, art. 6, 7, 8, art. 9 ust. 1 i ust. 2 lit. a) i art. 18 ust. 1 akapit drugi, ust. 3 i 4 dyrektywy oraz przepisy załącznika V część B tiret pierwsze oraz część C tiret pierwsze dyrektywy 2009/41/WE nie zostały przeniesione do polskiego ustawodawstwa.

Według Komisji, transpozycja art. 4 ust. 3 dyrektywy 2009/41/WE jest niewłaściwa, ponieważ, zgodnie z polskim prawem, klasa pierwsza obejmuje jedynie działania niepowodujące ryzyka, podczas gdy dyrektywa obejmuje również działania o znikomym ryzyku.